

RĂZVAN IONESCU: TEATRUL NU E VIAȚA MEA

Născut pe 2 noiembrie 1955, Răzvan Ionescu a absolvit I.A.T.C. în anul 1979 la clasa prof. Octavian Cotesu, asistent Ovidiu Schumacher. Cu rolul de absolvire, Eddie Carbone din piesa Vedere de pe pod de Arthur Miller, obține premiul "Nottara" pentru cel mai bun rol al stagiunii de la "Casandra". Fiind șef de promoție, a optat pentru Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, unde a jucat doi ani. În această perioadă a interpretat rolul Richelleu din Cei trei mușchetari în regia lui Eduard Covall, Vicentio din Îmbălzirea scorpiei de Shakespeare în regia lui Iulian Vișea, iar în regia lui Alexandru Tocilescu participă la realizarea spectacolului muzical Program special L.P. În 1981, prin concurs, devine actor al Teatrului "Bulandra", unde continuă colaborarea cu regizorul Al. Tocilescu, la Tartuffe de Molière, în care a interpretat personajul Dams, și Cabala bigoților de Bulgakoy, în care a interpretat rolul Cavalerului de Lessaque. În 1983 este premiat la Gala tinerului actor pentru un spectacol de poezie și muzică, preluat apoi de Teatrul Național din București cu titlul Rime de mătase. La Teatrul "Bulandra" a colaborat cu regizoarea Cătălina Buzolanu în spectacolele Dimineață pierdută de Gabriela Adameșteanu (rolul Titli Ialomiteanu). Uriașii munților de Luigi Pirandello (rolul Splzzi) și Merlin de Tankred Dorst (rolul Percival). Din toamna anului 1991 este actor la Teatrul Național din București unde joacă în piesa Menajeria de sticlă de Tennessee Williams, în regia lui Mihai Manolescu, interpretând personajul Jim.

Ce va determinat opțiunea pentru teatru?

■ Am dat examen la teatru din Inconștiență. Revelatoare a fost însă întâlnirea mea cu Emil Botta, care a fost și a rămas singurul artist pe care l-am întâlnit în breasla noastră. Spun "din Inconștiență", pentru că abisul acestei profesii îl constai mult mai târziu sau niciodată. La 17-18 ani nu te puteau atrage decât amăgiri, gloriile, lucrurile neesențiale...

Și totuși cum ați descoperit teatrul?

■ Am descoperit teatrul prin poezie. Teatrul nu poate fi niciodată separat de poezie. În poezie se poate simți cel mai bine această lucrare a Sfântului Duh, aflat în spațiul dintre cuvinte. Poezia, dintre toate, este cea mai apropiată Sfintei Treimi. Poezia înseamnă în primul rând necuvântul, ceea ce nu este rostit. Ea este scrisă de Tatăl și rostită de Fiul prin Sfântul Duh. Să nu uităm că Sfânta Scriptură începe așa: "La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu".

Mi-ați mărturisit că, acum, ceva vă desparte de teatru. Ce anume?

■ Teatrul ascunde în el un spațiu sacru. Cuvântul "sacru" nu poate fi în legătură decât cu Dumnezeu. Această sacralitate vine de la începuturile vechilor greci, primii actori fiind, după cum se știe, preoți. Dar teatrul a ajuns astăzi, din nefericire, o luptă de orgolii, ceea ce duce la îndepărtarea creatorului de sine însuși, îl risipește într-o competiție neînsemnată. Sfinții Părinți recomandă: "Adunarea în sine și nerăspindirea". Aceste orgolii vin de la Ideea falsă că artistul are har. Artiștii de astăzi sînt smintiți de impresia că ar fi oameni cu har. Nu este nimic mai fals, întrucît singura persoană cu har este Sacerdotul. Artiștii pot fi mai mult sau mai puțin inspirați. Iar inspirația nu poate fi decât în legătură cu lucrarea tainică a Sfântului Duh, a divinului. Depărtarea intelectualului, a artistului de astăzi de religie îi transformă această inspirație în excitație. Inspirația divină ar trebui conștientizată. În tradiția vechilor Iconari se statornicise un obicei: nu semnau niciodată "Ion", ci "mina lui Ion", considerînd, pe bună dreptate, că nu voiașii proprie zămislise chipul Mintuitorului, ci harul și lucrarea Sfântului Duh. Mina lor era doar o prelungire, un instrument al lucrării divine. Din cauza neconștientizării inspirației divine ceea ce vedem în teatru, astăzi, este amenințat de derizoriu. Dar am convingerea că, mai devreme sau mai târziu, teatrul și oamenii de teatru din România vor putea spune, precum Sfântul Augustin: "Doamne, Tu erai în mine, eu nu eram în mine". Artistul pe scenă, în mod ideal, moare în

fiecare seară pentru a învia. Este Ideea de înviere și jertfa în sens creator. Este vorba de o jertfă din prea multă iubire. Serbările dionisiace aveau la bază jertfa, se constituia o mască pentru a l se da foc. Periculos este balansul între histrionism și cel care au smerenia jertfei în actul creator de fiecare seară.

Cum ați ajuns să pictați icoane pe sticlă?

■ Pictez icoane pentru a găsi purificarea pe care nu o găsesc în teatru. Dacă teatrul mi-ar oferi-o, aș picta poate mai puțin. Dar deocamdată pictez mult.

Cum reacționați în fața unui eșec?

■ În mod ideal reacționez ca în fața unui succes. Orice succes poartă în el semnul eșecului. De aici ar trebui să vină permanenta nemulțumire a artistului și nevoia de neliniște. Neliniștea mea de acum este că, în ceea ce privește teatrul, sînt foarte liniștit. Cînd lucrez la un lucru important, cum a fost de exemplu rolul Percival, din Merlin, nu pot adormi înainte de 3-4 dimineața. De altfel, îmi aduc aminte de ce spunea Pascal: "Pînă la sfîrșitul lumii Isus este în agonie, iar noi se cuvine să nu dormim pînă atunci".

Considerați că actorul trăiește mai multe vieți?

■ Actorul trăiește mai intens decît alții, nu de mai multe ori. Nu e recomandabil ca, din pricina rolurilor, să nu-și trăiască viața, trezindu-se că nu știe cine e sau că e suma personajelor pe care le-a jucat. În acest caz îl așteaptă frînghia și săpunul.

Ne puteți vorbi despre un viitor proiect artistic?

■ Sper să împlinesc două proiecte pe care le am împreună cu pictorul Sorin Dumitrescu, în cadrul fundației "Anastasia" de la Schitul Darvari. Este vorba despre monologul Marei Inchișitor din Frații Karamazov, iar la Galeria "Catacomba", un recital din poezia lui Radu Gyr.

Care vi se pare cel mai înălțător sentiment uman?

■ Dragostea, numai însoțită de capacitatea de jertfă.

CLARA MĂRGINEANU

